

Φθιώτιδος Συμεών: «Να αναρωτηθούμε εμείς τελικά τι θέλουμε από τον Χριστό»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Ιερό Ναό του Αγίου Γεωργίου στα Στύρφακα του Δήμου Λαμιέων της περιοχής του Λιανοκλαδίου ιερούργησε σήμερα Κυριακή 31 Αυγούστου 2025, τελευταία Κυριακή του εκκλησιαστικού έτους.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Ο Σεβασμιώτατος στο κήρυγμά του χαρακτηριστικά σημείωσε:

«Σήμερα η Αγία μας Εκκλησία κατά την μεγάλη αυτή ημέρα, κατά την οποία τιμά την κατάθεση της Τιμίας Ζώνης της Υπεραγίας Θεοτόκου, κατά τη τελευταία ημέρα του εκκλησιαστικού έτους αφιερώνει τη διδαχή της την ευαγγελική σε έναν πολύ καθοριστικό και σημαντικό διάλογο του Χριστού με ένα νέο της εποχής του, με έναν νέο άνθρωπο της εποχής του, ο οποίος φαίνεται να αναζητεί το νόημα στη

ζωή του, αναζητεί την ευτυχία, αναζητεί αυτό το οποίο θα τον καταξιώσει μέσα στη ζωή, θα τον γεμίσει, θα τον ολοκληρώσει. Πλησιάζει λοιπόν τον Χριστό και του θέτει το ερώτημα:

«Διδάσκαλε αγαθέ τι θα πρέπει να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή»;

Αναγνωρίζει στο πρόσωπό του Χριστού τον αγαθό διδάσκαλο. Αναγνωρίζει στο πρόσωπο του Χριστού ότι από εκεί μόνο μπορεί να αντλήσει πληροφορία, μπορεί να αντλήσει νόημα, να του δείξει ποιο δρόμο να ακολουθήσει για την αιώνια ζωή, για την αληθινή και πραγματική ζωή, γι' αυτή τη ζωή που δεν περνάει και χάνεται αλλά γι' αυτήν τη ζωή, γι' αυτόν τον τρόπο δηλαδή, ζωής, ο οποίος έχει αξία και μένει εις τον αιώνα και δεν σβήνει.

Και ξεκινάει ένας διάλογος του Χριστού με αυτόν τον νέο άνθρωπο, ένας διάλογος ειλικρινής και αυτή η ειλικρίνεια του νέου ανθρώπου αποδεικνύει και κάποιες βαθύτερες εσωτερικές καταστάσεις που ούτε ο ίδιος μπορούσε να τις δει αλλά ούτε και εμείς θα μπορούσαμε να τις δούμε αν ήμασταν απλώς εξωτερικοί παρατηρητές αυτής της συνάντησης. Ο νεαρός αυτός λοιπόν, ομολογεί στο Χριστό, όταν του τίθεται το σχετικό ερώτημα ότι από μικρό παιδί, από νέο παιδί ακολουθεί το θέλημα του Θεού, τηρεί τις εντολές της Παλαιάς Διαθήκης, τηρεί το θέλημα του Θεού «ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου». Όμως ρωτά το Χριστό «τί ἔτι ὑστερῶ;»; Σε τι ακόμα υστερώ;

Ἐνωθε ότι κάτι λείπει. Ἐνωθε ότι η τήρηση των εντολών και η εξωτερική συμμόρφωση με το θέλημα του Θεού δεν ήταν αρκετή να τον γεμίσει. Ἐνωθε ότι τηρεί με συνέπεια κάποια καθήκοντα ή κάποιες υποχρεώσεις ή έστω έναν εξωτερικό ηθικό κώδικα, αλλά η καρδιά του ήταν άδεια, κάτι απουσίαζε, κάτι έλειπε, κάποιο υπαρξιακό κενό υπήρχε μέσα του.

Και τότε ο Χριστός του δείχνει τον δρόμο για να γεμίσει αυτό το κενό, αλλά συγχρόνως αυτό το οποίο του λέει ο Χριστός αποδεικνύει και κάτι βαθύτερο σε σχέση με το καίριο ερώτημα που ήταν το «τί ἔτι ὑστερῶ;». Του λέει ο Χριστός λοιπόν αφού όλα τα έχεις τηρήσει από την νεότητά σου, αφού έχεις εφαρμόσει όλες τις εντολές του Θεού, τώρα ήρθε η ώρα να πουλήσεις όλα τα υπάρχοντά σου, να μοιράσεις όλα τα αγαθά σου, τα υπάρχοντά σου στους φτωχούς και να με ακολουθήσεις ολοκληρωτικά, αφού αναζητείς την αληθινή ευτυχία, αφού θέλεις πραγματικά να είσαι ευτυχισμένος στη ζωή σου, αφού θέλεις πραγματικά να είσαι ελεύθερος, απελευθερωμένος από οποιαδήποτε αγκύλωση, παράτα τα όλα, μοίρασε τα όλα στους φτωχούς, στους αναγκεμένους αδελφούς και έλα να ζήσουμε μαζί ευτυχισμένοι, ελεύθεροι, χωρίς καμία υποδούλωση, χωρίς καμία

εξάρτηση, μονάχα με το Θέλημα του Θεού στη ζωή μας.

Αυτή η απάντηση, αυτή η πρόταση, αυτή η προοπτική δεν άρεσε - «ἤνγαρ ἔχων κτήματα πολλά» -. Ήταν πλούσιος ο νεαρός, είχε περιουσία ενδεχομένως από κληρονομία ή από άλλες πηγές προέλευσης, δεν ήθελε να εγκαταλείψει αυτό τον πλούτο. Είχε διάθεση, έψαχνε τι μπορούσε να κάνει, αλλά όπως φαίνεται είχε μέσα κάποιες αγκυλώσεις, είχε μέσα του κάποιες δεσμεύσεις ανώτερες από το πρόσωπό του Χριστού, υπήρχαν κάποιες αγάπες μέσα στην καρδιά του πιο δυνατές από την αγάπη για την αιώνια ζωή, από την αγάπη για τη ζωή με το Χριστό.

Και έτσι απήλθε λυπούμενος κι ο Χριστός μας αποκαλύπτει πόσο δύσκολα εισελεύονται στην Βασιλεία του Θεού, αυτοί οι οποίοι είναι πλούσιοι και δεν αναφέρεται μόνο σε όσους έχουν υλικό πλούτο αλλά σε όσους είναι εγκλωβισμένοι σε οποιοδήποτε είδος απόκτημα, σε οποιαδήποτε είδους κατάκτηση, σε οποιαδήποτε είδους επιτυχία, σε ο,τιδήποτε το οποίο μπορεί να τους αποπροσανατολίσει από την πραγματική και αληθινή ζωή. Άλλοι άνθρωποι να είναι εγκλωβισμένοι στα υλικά αγαθά, άλλοι άνθρωποι είναι εγκλωβισμένοι στην τιμή και στη δόξα που θέλουν να απολαύσουν, άλλοι άνθρωποι είναι εγκλωβισμένοι στην εξωτερική ομορφιά, στην εξωτερική εμφάνιση, στην εικόνα, άλλοι άνθρωποι είναι εγκλωβισμένοι στις ιδέες τους, στις απόψεις τους που θέλουν να κυριαρχήσουν πάνω στον κόσμο και στους άλλους ανθρώπους. Ό,τι και αν είναι αυτό το οποίο δημιουργεί στον άνθρωπο εξάρτηση, αγκύλωση, δέσμευση, αυτοπεριχαράκωση αυτό τελικά είναι που στερεί την αιώνια ζωή, που στερεί και το νόημα της ζωής.

Το βλέπουμε στις καθημερινές μας σχέσεις, ανθρώπους καλούς, δημιουργικούς, αξιόλογους, χαρισματικούς, συναντούμε τέτοιους ανθρώπους και παρά ταύτα βλέπουμε ότι κάποιο κόλλημα, κάπου που είναι κολλημένο το μυαλό τους, κάποια εμμονή δεν τους αφήνει να χαρούν τα υπόλοιπα χαρίσματά τους. Βλέπουμε να αυτοκαταστρέφονται, καθώς είναι εγκλωβισμένοι σε μία ιδέα, σε μία αντίληψη, σε μία άποψη ή ακόμα και σε μία αδυναμία, σε ένα πάθος, σε ένα ελάττωμα, σε ένα αμάρτημα. Βλέπουμε στη ζωή μας, το βλέπουμε στον εαυτό μας, βλέπουμε χαρίσματα και ικανότητες να πηγαίνουν χαμένα εξαιτίας της αδυναμίας να υπερβούμε κάτι, ένα έστω πολύ συγκεκριμένο το οποίο μπορεί να αποτελεί το ευαίσθητο, το αδύνατο σημείο της ύπαρξής μας και της ζωής μας. Επανερχόμεθα όμως στο ερώτημα του νεαρού «τί ἔτι ὑστερῶ;» ρώτησε το Χριστό.

Τελικά αυτό το ερώτημα ήταν ένα ερώτημα όντως αναζήτησης; Ήταν το ερώτημα του ανθρώπου που αγαπά τόσο πολύ, που θέλει να κάνει όσα περισσότερο μπορεί για τον Θεό τον οποίον αγαπά, για τον Διδάσκαλο τον οποίο θέλει να ακολουθήσει; Άραγε εξέφραζε όντως αυτό το ερώτημα μια βαθιά υπαρξιακή αυθεντική γνήσια αναζήτηση ή μήπως μέσα από αυτό το ερώτημα αναζητούσε μία επιβεβαίωση;

Μήπως μέσα από αυτό το ερώτημα επιζητούσε να ακούσει από τον Χριστό μία αναγνώριση; Εσύ τα έχεις κάνει όλα τέλεια, είσαι μοναδικός, είσαι σπουδαίος, εσύ έχεις κάνει αυτά που δεν έχουν κάνει άλλοι συνομήλικοί σου, εσύ έχεις κάνει αυτά που δεν έχουν κάνει άλλοι άνθρωποι. Αλίμονο αν ζητήσω από εσένα κάτι παραπάνω.

Πόσο οικείο είναι αυτό στις διαπροσωπικές μας σχέσεις! Πόσες φορές οι άνθρωποι δεν αναζητούμε αναγνώριση από τους άλλους, επιβεβαίωση από τους άλλους. Πόση ανασφάλεια δεν διακατέχει την ύπαρξή μας, πόσο ανάγκη έχουμε να μας παραδεχτούν οι άλλοι, να μας αναγνωρίζουν και πόσο πολύ κλονιζόμαστε όταν οι άλλοι μας αμφισβητούν, πόσο μας πονάει και πόσο μας κοστίζει όταν οι άλλοι δεν μας αναγνωρίζουν, όταν οι άλλοι δεν βλέπουν στον εαυτό μας αυτά που θέλουμε να δουν. Γι' αυτό και πολλές φορές βγαίνει το ερώτημα του και το παράπονο από τους ανθρώπους, γιατί δεν αξίζω την αγάπη σου, δεν αξίζω το ενδιαφέρον σου, δεν αξίζω την εκτίμηση σου.

Θεωρούν οι άνθρωποι ότι υπάρχει μία αξία την οποία οφείλουν οι άλλοι να την αναγνωρίσουν και αυτή η αξία σημαίνει ότι τελικά δε τους γέμισε, δεν τους γεμίζει, δεν είναι κάτι το εσωτερικό γιατί όταν είσαι γεμάτος εσωτερικά, όταν είσαι ισορροπημένος εσωτερικά, όταν ξέρεις τι θέλεις στη ζωή σου ξέρεις τι είναι αυτό που σε αναπαύει, ξέρεις ποιος είσαι, ξέρεις τον εαυτό σου, ξέρεις την αλήθεια σου. Δεν περιμένεις από κάποιον άλλον να αναγνωρίσει κάτι το οποίο δεν είσαι για να σου δημιουργήσει μία ψευδή εικόνα για τον εαυτό σου και απλά να σε καθησυχάσει.

Αυτός ο νεαρός που πλησίασε τον Χριστό ήθελε επιβεβαίωση από τον Χριστό, ήθελε να ακούσει το μπράβο και δεν ήθελε να ακούσει την αλήθεια, την αλήθεια που σώζει, την αλήθεια που ελευθερώνει και έφυγε σκλαβωμένος, έφυγε υποδουλωμένος, έφυγε λυπημένος, έφυγε δυστυχημένος από τη συνάντηση με τον Χριστό. Συνάντησε τον Χριστό, τηρούσε όλες τις εντολές από τη νεότητά του, έκανε τόσο αγώνα αλλά όπως φανερώθηκε δεν ήταν πραγματικά ελεύθερος. Δεν ήθελε να αγαπήσει πραγματικά ελεύθερα τον Χριστό και να τον ακολουθήσει ελεύθερα, γιατί ακριβώς στο πρόσωπο του Χριστού δεν έβλεπε τον λυτρωτή και τον ελευθερωτή αλλά έβλεπε έναν μπαμπούλα, έβλεπε έναν ο οποίος έκανε μία καταγραφή αγαθοεργιών και από τον οποίο περίμενε απλώς την αναγνώριση, το πτυχίο, την επιβράβευση.

Αυτή η συνάντηση αυτού του νεαρού με τον Χριστό έρχεται να νοηματοδοτήσει και την δική μας συνάντηση με τον Χριστό και κυρίως να μας βοηθήσει να αναρωτηθούμε εμείς τελικά τι θέλουμε από τον Χριστό, για ποιο λόγο προσερχόμαστε στην εκκλησία, για ποιο λόγο προσευχόμαστε. Θέλουμε και εμείς από τον Χριστό απλώς να επιβραβεύσει τις επιλογές μας, θέλουμε από το Χριστό να ευλογήσει το κάθε τι το οποίο σκεπτόμαστε και αποφασίζουμε άσχετα αν αυτό είναι ευάρεστο στο Θεό ή όχι; Τι θέλουμε τελικά από τον Θεό; Θέλουμε έναν Θεό

κομμένο και ραμμένο στα μέτρα μας, έναν Θεό για τις ανάγκες μας, έναν Θεό για τα θέλω μας, έναν Θεό για τις επιθυμίες μας;

Είμαστε τελικά αποφασισμένοι εμείς από αγάπη και έρωτα να προσαρμόσουμε το δικό μας κόσμο, τις δικές μας επιθυμίες, τα δικά μας θέλω να ακολουθήσουν τα θέλω του Θεού, το Θέλημα του Θεού. Είμαστε τελικά αποφασισμένοι να βγούμε από τα κουτάκια μας, είμαστε τελικά αποφασισμένοι να βγούμε από τα ταμπού και τις προκαταλήψεις μας, είμαστε τελικά αποφασισμένοι να αποκαθλώσουμε το αυτοείδωλό μας ή θα ζήσουμε σκλαβωμένοι σε μία εικόνα που έχουμε φτιάξει για τον εαυτό μας και η οποία γνωρίζουμε ότι είναι ψεύτικη, κάλπικη αλλά παρά ταύτα είμαστε και σερνόμαστε, είμαστε δούλοι και σερνόμαστε πίσω από αυτή την εικόνα;

Αυτά τα ερωτήματα μας θέτει η σημερινή συνάντηση του Χριστού με τον άνθρωπο κάθε εποχής και σε αυτά τα ερωτήματα καλούμεθα να δώσουμε μέσα μας τίμιες, ειλικρινείς, αληθινές απαντήσεις και ανάλογα να πορευτούμε στη ζωή μας».

Ακολούθως ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών τέλεσε τον Αγιασμό των Εγκαινίων του Λαογραφικού Μουσείου Παράδοσης και Μνήμης Στύρφακας του Εξωραϊστικού και Πολιτιστικού Συλλόγου Στύρφακας «Άγιος Γεώργιος», παρουσία θεσμικών αρχόντων του τόπου, σύσσωμου του Διοικητικού Συμβουλίου του Πολιτιστικού Συλλόγου και όλων των κατοίκων του χωριού, συγχαίροντας την Πρόεδρο του Πολιτιστικού Συλλόγου κ. Θώμη Καροπούλου και όλα τα μέλη, καθώς και όλους όσους εργάστηκαν για την κατασκευή του Μουσείου, το οποίο περισώζει τον πολιτισμό του τόπου και την παράδοση των κατοίκων του χωριού, ενώ ευχήθηκε και για την ανάπαυση της ψυχής του Χρήστου Καρόπουλου, στη μνήμη του οποίου κατασκευάσθηκε το Μουσείο.

© Δημήτρης Ανάγνου